

og mere fortrængte den gamle, romantiske Digtning, for hvis Storhed især Emanuel havde søgt at vække Sansen, men som aldrig rigtig havde formaaet at vinde Tilhørernes Bifald; den havde nærmest gjort dem forlegne paa Grund af den Frihed, hvormed de gamle Digtere idelig priste Kvindelegemets Ynder og de sanselige Glæder. I den ny Tids Digterværker derimod, i disse snart følelsesfulde, snart humoristiske, altid nøgterne Virkelighedsbilleder, ofte forfattede af Skolelærere og andre af Folkets Midte udgaaede Mænd, genoplevede de deres egne, daglige Kampe og Sindsstemninger. Her fandt de desuden den sædelige Alvor, det folkelige Grundsyn, det Sandhedskrav og den Retfærdighedstrang, der fik de dybere Strengte til at klinge i deres Bryst.

IV

Samme Aften sad Købmand Villing og hans Kone inde i deres lille, lummert opvarmede Dagligstue ved Siden af Butiken. En højfodet Lampe brændte midt paa Bordet under en rød Papirskærm og kastede et hyggeligt Skær ned over Fruen, der sad midt i Sofaen og strikkede, mens Villing indtog Pladsen i Lænestolen paa den anden Side af Bordet, hvor han sad og læste højt af en Avis.

Ude i Butiken var der tomt og stille. En nedskruet Lampe hang og osede under Loftet mellem Strigletøjer og Seglgarnsbundter, og henne i den dybe Skygge bag et stort Brændevinsanker sad den gengangeragtige Butiksdreng, der regelmæssigt hvert andet eller tredie Aar blev fornyet inde fra Hovedstaden, men som ikkedesmindre altid var det samme magre, sky og kirtelblege Væsen, som Folk nu i henved tyve Aar havde set fare forstumlet omkring bag Villings Disk. Han var i dette Øjeblik falden i Søvn med Hovedet op ad Væggen og vidtaaben Mund og havde stukket begge Hænder saa dybt ned i sine Lommer, som var det sket med det inderligste Ønske om aldrig mere at behøve at tage dem op igen. I de sidste Par Timer havde nu heller ingen forstyrret ham. Villings Butik, der i gamle Dage